

ζῶντα προσελθόντων. εἰ δὲ λαμβάνει, ὅτι ἂν
 πιστεύει αὐτῷ, κείνου δὲ οὐκ ἔτι ξενοφάνους
 μεταστρέψαντα, φαιτόν οὕτως, ἴσον ἔτι) ἔαδ' ἄν
 ὁ δουστῆς διδῶν, ὁ δουστῆς δὲ ὁ μὴ δεινόν τε
 τὸ μὴ θέλειν αὐτὸν, ἔσθ' ἄν κείνοις ἀξιοῖ
 ὁμοσταντας διαζῆν. εἰ δὲ δίδωσιν, ὅτι δουστῆς
 θέλειν τοῖς θεοῖς ὅτι τρέπειν. καὶ ὅτι
 οὐδὲν δεῖ αὐτῶν ἄλλων κριτῶν δεῖσθαι αὐτῷ
 γὰρ δίδωσι κρίνειν. καὶ ὅτι ἀποπον τὸ μὴ θέ-
 λειν ὁμωμῶν, πᾶσι ἄν ἄλλοις ἀξιοῖ ὁμωμῶν.
 ἐπεὶ δὲ καὶ ἔμασον δῆλον πῶς λεκτέον, καὶ
 συνιδουζῶν πῶς λεκτέον, δῆλον ὅσον, εἰ
 αὐτὸς ἄν θέλει λαμβάνειν, διδόντα δὲ μὴ
 καὶ εἰ δίδωσι ἄν, λαμβάνειν ἢ μὴ θέλει καὶ
 εἰ λαμβάνειν καὶ διδόντα ἐθέλει, εἴτε μηδέ-
 τερον ἐκ γὰρ τῶν εἰρηυμένων ἀνάγκη συγκρί-
 νεται ὡς καὶ τῶν λόγων ἀνάγκη συγκρίνεται
 ἐκ τῶν εἰρηυμένων. ἐὰν δὲ ἢ γεραιμῶς ἴσῳ
 αὐτῷ καὶ ἐναντίος, ὅτι ἐκ ὀπορῆα ἐκούσων
 γὰρ τὸ ἀδικεῖν ὅτι τὸ δὲ ὀπορῆα, ἀδικεῖν
 ὅτι τὰ δὲ βία καὶ ἀπάτη, ἀκούστα. ἐν ταῦτα
 οὐκ ἰσχυρότερον καὶ τὸ ὀπορῆα, ὅτι ὅτι τῆ
 διανοία, ἀλλ' οὐ τῷ σώματι. ἐὰν δὲ τῷ ἀπ-
 δίκῳ ἢ ὁμωμομένους, ὅτι πάντα ἀναρεῖ ὁ μὴ
 ἔμωμῶν οἷς ἄμωσοι διὰ γὰρ πῶς καὶ τοῖς νό-
 μοις ἔχοντες ὁμοσταντες καὶ ὑμᾶς ἄν ἀξιοῖ
 μὴ ἐμωμῶν, οἷς ἀὐτοσταντες διαζῆν αὐ-
 τῷ δὲ ἐκ ἐμωμῶν. καὶ ὅτι ἄλλα ἀν' αὐ-
 ξων πῶς εἴπειτα. πᾶσι ἄν οὐδ' ἀτέχων πῶ-
 σεων, εἰρήδω τοσαῦτα.

vel vapulandum pronocaret. Si accipit, il-
 lud conuenit, quòd credit sibi, illi nequa-
 quam. Et illud Xenophanis inuertendo dī
 cendum sic, æquum esse, si impius offerat,
 pius iuret. Graueque esse, nolle iurare ip-
 sūm, de quibus illos dignum iudicat iur-
 atos iudicare. Si offert, quòd pium sit,
 velle Diis rem committere, & quòd non
 oportet ipsum alios iudices rogare: ipsi
 enim offert, et iudicet. Et quòd absurdum
 est, eum nolle iurare, et quibus alios di-
 gnum iudicet iurare. Et quoniam de sin-
 gulis manifestum est, quomodo dicendum
 sit, etiam copulando quomodo dicendum
 sit, pater, vt si ipse quidem vult accipere,
 aut non offerre: & si offert quidem, acci-
 pere verò recusat: & si accipere, & offerre
 vult: & si neutrum. Ex iis enim, quæ dicta
 sunt, necesse est, vt copulentur. Itaque et-
 iam rationes necesse est copulari ex iis,
 quæ dicta sunt. Quòd si susceptum fuerit
 ab ipso contrarium, quòd non est periu-
 rium. Sponte enim est iniuriam facere, &
 peierare est iniuriam facere. Quæ verò vi
 & fraude fiunt, non sponte sunt. Hic igitur
 concludendum est etiam periuurium
 esse in mente, & non ore. Si verò ab ad-
 uersario iuratum fuerit, quòd omnia sub-
 uertit, qui non stat illis, quæ iurauit: quia
 hac de causa etiam legibus vtuntur iura-
 ti. & Vos quidem dignum iudicamus stare
 illis, quæ iurati iudicetis: ipsi verò non sta-
 bimus. Et quæcunque alia amplificando
 aliquis dixerit. Ac de artis quidem exper-
 tē fide tam multa dicta sunt.

A R I S T O T E L I S
 artis Rhetoricæ
 LIBER SECVNDVS.
 CAPVT I.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
 τέχνης ρητορικῆς, τῆς εἰς τρίτῃ
 τὸ δεύτερον.

Κεφάλαιον α.
 Εἰς τῶν ἄνθρωπων οὐδὲ καὶ προσετί-
 πειν καὶ δουστῆσαι, καὶ φέγειν,
 καὶ ἀπαγγεῖν, καὶ κατηγγεῖν καὶ
 δουστολογεῖν, καὶ ποιῶν δόξα καὶ προστάσεις
 χρήσιμοι πρὸς τὰς τούτων πίσεις, ταῦτ' ὅτι
 πᾶσι γὰρ τούτων καὶ ἐκ τούτων τὰ ἐνδυμῆμα-
 τα λέγεται, ὡς πᾶσι ἔμασον εἰπεῖν εἰδῆ τὸ γέ-
 νος τῶν λόγων. ἐπεὶ δὲ ἐνεκεν κριστικῶν ὅτιν ἢ
 ῥητορικῆ καὶ γὰρ τὰς συμβουλάς κρίναισι,
 καὶ ἢ δίκην κρίσει ὅτιν ἀνάγκη μὴ μόνον
 πρὸς τὸν λόγον ὄραν, ὅπως ἀποδεικτικῶς ἔ-
 σται καὶ πρὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ποιῶν τινα κῆ-
 τὸν κριτικῶς κατασκευάζειν: πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πᾶσιν, μέγιστα μὲν ἐν ταῖς συμβουλαῖς,

EX quibus quidem oportet tum
 suadere, tum dissuadere, tum
 vituperare, tum laudare, tum
 accusare, tum defendere, & cu-
 iusmodi opinionibus, ac propositionibus vti-
 les sint ad faciendam harum rerum fidē,
 hac sunt. De his enim, & ex his enthymemata
 ducuntur, vt in vnoquoque loquamur
 proprie genere orationum. Quoniam
 verò causa iudicationis est Rhetorica
 (etenim consilia iudicant, & iudicium
 iudicatio est) necesse est non solum ad o-
 rationem respicere, quomodo apta sit ad
 demonstrandum, & ad finem faciendam:
 sed etiam ipsum cuiusdam modi, & iudi-
 cium comparare. Multum enim interest
 ad fidem maximè quidem in consiliis,